

Słowo na niedzielę 8 marca 2020 roku- II Niedziela Wielkiego Postu

(Rdz 12,1-4a; Ps 33(32), 4-5.18-19. 20 i 22; 2 Tm 1, 8b-10; Mt 17,1-9)

Bóg kocha ludzi i powołuje ich do służby. Obiecuje łaskę i błogosławieństwo w zamian za wiarę. W Chrystusie daje nam Zbawienie i życie wieczne. Bóg objawia się człowiekowi w Słowie i w swoim Synu.

Powołanie Abrama i danie mu obietnic oznacza, że Bóg kontynuuje plan zbawienia człowieka. Przez tego człowieka i jego ród wszyscy ludzie mają otrzymać Boże błogosławieństwo. Bóg obiecuje Abramowi ziemię, potomstwo, błogosławieństwo i sławę. Abram ma się stać błogosławieństwem dla innych ludzi. Nie chodzi tutaj o jego pośrednictwo, ale o to, że jest on wzorem postawy człowieka wiary wobec Boga. Abram nie kwestionuje słów Boga i nie stawia Mu pytań, które byłyby oznaką niedowierzania. Postuszenie i z wielką ufnością udaje się do miejsca wskazanego przez Boga i traktuje Go jako Przewodnika i Opiekuna. Najtrudniejsza obietnica do przyjęcia i uwierzenia, że się spełni, jest obietnica wielkiego narodu. Abram ma 75 lat i nie posiada potomstwa. Postawa posłuszeństwa Abrama zostanie nazwana **wiarą**. W wybraniu Abrama można dostrzec zapowiedź misji Syna Bożego, Jezusa Chrystusa i Kościoła. Jezus jest bowiem jedynym Pośrednikiem między Bogiem a ludźmi i tylko przez Niego Bóg zbawia. Kościół natomiast, jako wspólnota wiary wywodząca się od Chrystusa, stwarza warunki do przyjęcia Jezusa jako jedynego Pana i Zbawiciela.

Autor psalmu 33 wychwala potęgę i dobroć Boga, którego nazywa Panem. Przypomina o władzy Boga nad światem i nad losem ludzi. Przedstawia Go jako prawego i sprawiedliwego, który wypełnia obietnice dane człowiekowi (Abramowi)- udziela swojej łaski. Zsyła swoje błogosławieństwo na tych, którzy w Niego wierzą i oddają Mu należną chwałę i cześć. Psalmista ukazuje Boga troszczącego się o człowieka, o jego zbawienie i zaspokojenie jego codziennych potrzeb. Zachęca do trwania w Bogu- do wiary w Niego, a otrzymamy w zamian łaskę Bożą, Jego błogosławieństwo, a On sam będzie dla nas pomocą i tarczą.

Paweł pisze list do Tymoteusza, którego nazywa swoim dzieckiem. Dziękuje Bogu za jego wiarę, którą zaszczerpiła w nim babka i matka, a więc środowisko rodzinne. Pokazuje w ten sposób, że rodzice i wychowawcy chrześcijańscy mają być pierwszymi nauczycielami wiary, dając przykład życia zgodnego z nauką Jezusa. Dochodząc do kresu swojego życia św. Paweł

zostawia Tymoteuszowi zadanie, które ma wypełnić. Jest nim głoszenie Ewangelii- Dobrej Nowinie o Zbawieniu w Jezusie Chrystusie. Jezus przyszedł na świat, by ludzie mogli być zbawieni. Wielkim owocem zbawienia jest zniszczenie śmierci i ukazanie blasku życia i nieśmiertelności. Do korzystania z owoców zbawienia jesteśmy wezwani przez Boga świętym powołaniem do wiary. To powołanie jest darem Bożym, danym nam przed wiekami w Chrystusie Jezusie. Skoro zbawienie jest niezasłużonym przez nas darem, jedyną właściwą postawą, jaką możemy wobec tego daru przyjąć, jest otwarcie się i przyjęcie tej łaski z wielką wdzięcznością.

Przemienienie Jezusa było przede wszystkim teofanią, czyli objawieniem się Boga. Ciało Jezusa, choć jeszcze śmiertelne, zaczęło promieniować blaskiem Bożej chwały. Obłok w Piśmie Świętym jest widzialnym znakiem obecności Boga pośród swojego ludu. Mojżesz i Eliasz, którzy towarzyszą Jezusowi są znakiem czasów ostatecznych. Uosabiali oni Prawo i Proroków. Ich obecność przy Jezusie potwierdza, że przyszedł On wypełnić zapowiedzi Pisma, a w szczególności te dotyczące męczeńskiej śmierci i Zmartwychwstania. Przemienienie było przygotowaniem do etapu cierpienia i poniżenia Jezusa aż do śmierci. Centralnym momentem Przemienienia był głos z nieba. Bóg Ojciec wyjaśnił, że Jezus jest nie tylko oczekiwanym Mesjaszem, ale i Bogiem, którego należy słuchać. Na te słowa uczniowie upadli na twarz i oddali Bogu cześć. Apostołowie na górze Przemienienia widzieli chwałę Jezusa i doświadczyli rzeczywistej obecności Bożej.